

одевен, а на његовој глави пресијавала се прва српска краљевска круна. Поред њега је стајао Сава, благосиљајући окупљени народ.

Попут свог оца Стефан је био частан и храбар владар. Целога живота владао је праведно, трудећи се да још више учврсти своје краљевство.

Стефан Првовенчани имао је петоро деце: четири сина и једну кћер. Од тога, чак три сина били су краљеви Србије: Радослав, Владислав и, најмлађи, Урош.

33.

Српска царевина

3адовољан својим освајањима, видевши да је створио јаку државу, Душан је одлучио да је прогласи царевином, а себе царем.

Крунисање цара Душана Немањића беше величанствен чин. На Ускрс 1346. године у граду Скопљу окупило се мноштво народа, свештенства, племића из других земаља. Путеви су били посuti цвећем, коњи су били покриви белим рухом и окићени ружама. Сви су се радовали и клицали цару Душану.

Мноштво народа тискало се да види Немањиће на трону: достојни потомци славних предака примали су царску круну. Душан је изгледао величанствено у својој раскошној ношњи. Поред њега је стајала његова жена Јелена, прва српска царица, и њихов син, царевић Урош. Њихове одоре лепршале су на пролећном ветру развигору, па је цео призор био још лепши и свечанији.

Весеље је трајало данима. Сви су били радосни. Србија је постала царевина! „Живео цар Душан! Живела царица Јелена! Живела српска царевина”, чуло се са свих страна.

Записи на храстовој кори

Душан је знао да јаке државе нема без јаке цркве, па је и црквену самосталност подигао на највиши ниво. Исте године (1346), када је Србија постала царевина, Српска црква уздигнута је на ранг патријаршије. Први патријарх Српске православне цркве звао се Јоаникије. Први центар српске патријаршије био је град Пећ, па се српска патријаршија по њему звала Пећка патријаршија.

41.

Видовдан 1389. године

Благостање Моравске Србије не потраја задуго. Црни облак се беше надвио над читавом Србијом. Турци су се спремали да је нападну. Чули су да у Србији постоји неки храбри и одважни кнез Лазар, па су наумили да најпре поразе баш њега. Одлучујућа битка се спремала на Косову. И кнез Лазар се спремао за овај бој. У помоћ су му пристизали ратници са свих страна некадашњег царства.

У зору, на празник Видовдан, 28. јуна 1389. године, српски вitezови упутили су се према Косову пољу. Знали су да иду у одбрану части, земље и вере, али нису знали да ће њихов подвиг постати вечан. Девојке и жене бацале су цвеће за славним вitezовима, чији су се оклопи пресијавали на првом јутарњем сунцу. Стреле и копља били су заоштрени, коњи потковани, а јунаци спремни да се до последњег даха боре за слободу. Почекео је бој!

Турска војска била је много бројнија, али се са храброшћу српске војске ништа није могло поредити. Развигор је српске ратнике носио на својим валовима, па су као на крилима летели заустављајући непријатеља. Неустрашиви српски вitezови успешно су сузбијали турске коњанике, стрелце, па чак и камиле, које су Турци повели да би плашиле српске коње!

Битка се водила целог дана. Српска војска се већ беше изморила. Видевши да Срби губе снагу, славни вitez Милош Обилић одлучи да преокрене ток битке а можда и читаве историје. Обилић је окренуо копље наопако, што је значило да се предаје. Турци су се веома обрадовали, јер су знали да је Обилић био један од најбољих Лазаревих војника. „Без Обилића Срби ће убрзо изгубити”, радовали су се Турци. Слуге су довеле Милоша Обилића да пољуби чизму турском султану у знак покоравања. Али тада се десило нешто неочекивано, овај одважни вitez извади из чизме скривени нож и зари га право Мурату у стомак! „Обилић је убио Мурата”, ужаснуто су узвикивали Турци.

Након овог догађаја, битка је ускоро била готова. Турци су убили Милоша Обилића и успели да ухвате и убију кнеза Лазара. После битке оба владара била су убијена, обе војске исцрпљене. Остало је питање ко је победио у Косовском боју?

